

ЛИТВА. Циганското население по преценки е 5500 души. Най-ранните съобщения за цигани на територията на днешна Литва датират от 1501 г., но е възможно те да са пристигнали няколко години преди това. През 1501 г. граф Александър възлага на Василий да управлява циганските групи в Литва, Полша и Беларус и на циганите е разрешено да пътуват, но само със своя „вожд“. През 1564 г. на циганите е заповядано или да се заселят, или да напуснат страната. През 1569 г. Полша и Литва се обединяват и е издаден декрет в потвърждение на заповедта за прогонването им от 1564 г. Някои цигани напускат страната, някои се приспособяват към уседнал живот, а други продължават да живеят като чергари въпреки забраните. През 1795 г. власт над страната придобива руският цар. От 1919 г. до 1940 г. Литва е независима, след което влиза в границите на СССР за една година, до нахлуването на нацистката армия.

По време на немската окупация (1941–1944) около половината цигани са убити, за което съдействат и литовските националисти. Двайсет души са откарани в Аушвиц, останалите са убити на територията на Литва.

През 1944 г. Съветският съюз наново завладява Литва. Страната добива окончателна независимост през 1991 г.

Националистическите чувства, обект на които са руснаците, се насочват и към циганското малцинство. През 1992 г. в Каунас е организиран погром. Някои цигани са убити, колите им са подпалени, а домовете разграбени.

Официално циганското население, според последното преброяване, проведено в Съветския съюз през 1989 г., е 2700 души, от които 81% говорят ромски като майчин език. Повечето цигани са католици, останалите са православни християни. Говорят се три ромски диалекта: литовски, лотфитка (латвийски) и чухни. Създадена е една циганска организация. Работи се и по проект за развиване на ромския като писмен език.